

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 365/2017-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA] – [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Advokátska kancelária, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 36/2016 z 18. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] – [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. februára 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] – [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obdo 36/2016 z 18. októbra 2016. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 30. januára 2017.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že «Sťažovateľ sa návrhom na začatie konania zo dňa 13.03.2002, v zmysle úpravy žalobného petitu zo dňa 30.04.2002 a úpravy žalobného návrhu na pojednávaní dňa 21.06.2013, pripusteného uznesením na pojednávaní konanom dňa 21.06.2013. domáhal voči žalovanému - ██████████ – KOLVER(...) (ďalej aj „žalovaný“), aby súd zviazal žalovaného zaplatiť sťažovateľovi sumu vo výške 2.784,21 EUR s 18 % úrokmi z omeškania ročne od 15.01.2001 do zaplatenia, oproti povinnosti sťažovateľa vrátiť žalovanému priemyselný vysávač WAP SQ 850-11 s príslušenstvom, výr. číslo: 614476 (ďalej aj „predmetný vysávač“).

Sťažovateľ žalobu z 13.03.2002 odôvodnil tým, že dňa 22.09.2000 zakúpil od žalovaného predmetný vysávač so 6 - mesačnou zárukou, ktorý po prehliadke priestorov, kde sa mal vysávač používať, žalovaný sám sťažovateľovi odporučil s ohľadom na sťažovateľove požiadavky, a to aby vysávač bol s vkladaným plsteným vakom, ku ktorému nie je potrebné kupovať sáčky - antistatické vyhotovenie vysávača, a ďalej aby vysávač bol vhodný na vysávanie suchých nehorľavých látok jemnej frakcie.

Dňa 05.12.2000 sťažovateľ u žalovaného reklamoval vadu predmetného vysávača, nakoľko nebol schopný ďalšieho výkonu pri údržbe 150 - 200 m² plochy. Následne sa vyskytla ďalšia vada - elektrizácia rukoväte vysávača. Sťažovateľ so žalovaným dňa 15.12.2000 spísali o uvedených vadách predmetného vysávača reklamačný list č. 1.

Žalovaný v odpovedi na reklamáciu zo 04.01.2001 zaujal stanovisko k vyššie uvedeným vadám predmetného vysávača, pričom žalovaný uviedol, že uvedené vady nie sú vadou na vysávači a zároveň odporučil sťažovateľovi používať filtračné vrece v súlade s poučením uvedeným na str. 46 návodu k predmetnému vysávaču.

Keďže sťažovateľ s postupom žalovaného pri vybavení jeho reklamácie predmetného vysávača nesúhlasil, listom zo dňa 15.01.2001 oznámil žalovanému odstúpenie od kúpnej zmluvy zo dňa 22.09.2000 a zároveň požiadal žalovaného o vrátenie kúpnej ceny predmetného vysávača s príslušenstvom, nakoľko mal za to, že žalovaný podstatným spôsobom porušil zmluvu tým, že v čase uzavretia zmluvy mohol rozumne predvídať, s prihliadnutím na účel zmluvy, ktorý vyplynul z jej obsahu alebo z okolností, za ktorých

bola zmluva uzavretá, že sťažovateľ nebude mať záujem na plnení povinností pri takom porušení zmluvy zo strany žalovaného.

Žalovaný sa k podanej žalobe vyjadril a žiadal, aby Okresný súd Prešov žalobu zamietol, nakoľko mal za to, že kúpnu zmluvu uzavretú so sťažovateľom neporušil a podľa jeho názoru predmetný vysávač splňal výrobcom uvedené parametre. Ďalej uviedol, že uvedené vady neboli vadami na predmetnom vysávači.

Súd prvej inštancie uznesením zo 06.04.2005 vo veci nariadil znalecké dokazovanie znalkyňou [REDAKOVANÉ] (...), ktorá vypracovala znalecký posudok č. 8/2005 zo dňa 09.12.2005. Uznesením zo dňa 26.03.2010 súd nariadil znalecké dokazovanie znaleckou organizáciou - Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline (...) (ďalej aj „USI“), ktorý vypracoval znalecký posudok č. 33/2013 zo dňa 16.04.2013.

Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 19 Cb 47/2002 z 24.06.2014 zamietol žalobu z 13.03.2002 a svoje zamietavé rozhodnutie odôvodnil tým, že:

„Žalobca odstúpil od kúpnej zmluvy s tým, že pri jeho kúpe bol ubezpečený o jeho vlastnostiach, ako je výkon, kapacita čistenia v m², bezpečnosť pri práci, antistatická súprava, ktoré nemá a že tento stroj nie je vhodný na priemyselné použitie.

Po vykonaní rozsiahleho dokazovania súd však dospel k právnenému záveru, že aj keby tomu tak bolo, čo však žalovaný jednoznačne od počiatku sporu popiera, niet jednak hodnoverného dôkazu zo strany žalobcu o tom, že ho o týchto vlastnostiach aj žalovaný ubezpečil, pričom návod na obsluhu neslúži vo všeobecnosti ako doklad o technických a spôsobilostných parametroch vysávača, len ako pomôcka na jeho používanie, ani nie je objektívnou pravdou, aby tento vysávač nebol vhodný na priemyselné používanie.

Výber konkrétneho priemyselného vysávača je oprávnenou otázkou, s ktorou sa zákazník zvyčajne obracia na predajcu, ale to ho nezbavuje povinnosti sám urobiť konečné rozhodnutie a vybrať si na základe odporúčania ten správny typ vysávača, nakoľko hlavne pri týchto prístrojoch je najviac dôležité konkrétne prostredie, v ktorom sa bude užívať, a toto prostredie a podmienky používania predaj sa dopredu predvídať nemôže a rovnako ani zodpovedať prípadne za bezporuchový výkon vysávača za akýchkoľvek podmienok.

Zákazník by mal preto primerane starostlivo zvažovať kúpu takéhoto výrobku ak sú dané maximálne konkrétne okolnosti, v ktorých ho zvažuje užívať a nezbavuje ho to povinnosti starostlivého výberu.

Žalobca tvrdil, že ak by vedel, že bude potrebné na vysávanie zakupovať špeciálne sáčky, tak by si tento druh vysávača nezakúpil, ale toto tvrdenie ničím nepreukázal.

Je potrebné poukázať aj na to, že ak vysávač používal vyše dvoch mesiacov, počas ktorého užívania mu muselo byť zrejmé, aké skutočné vlastnosti vysávač má, je nevieryhodné, aby ak skutočne sa cítil žalovaným oklamany o technických spôsobilostiach vysávača, by neodstúpil od uzavretej kúpnej zmluvy už skôr, nekompromisne a bez akýchkoľvek podmienok.

Znalecké dokazovanie navyše vyvrátilo žalobcom tvrdené skutočnosti o nespôsobilosti vysávača na priemyselné používanie a v tomto smere je potrebné dať za pravdu žalovanému, že nedošlo k podstatnému ani nepodstatnému porušeniu zmluvy a žalobcovi nepatrí nárok na platné odstúpenie od kúpnej zmluvy a preto ho zamietol.“

Voči tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie zo 07.10.2014, keďže mal za to, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a samotné rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Krajsky súd v Prešove o odvolaní sťažovateľa zo 07.10.2014 proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 19 Cb 47/2002 z 24.06.2014 rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 Cob 101/2014, 2 Cob 102/2014 z 19.03.2015 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a svoje rozhodnutie odôvodnil o.i. tým, že:

„Aj po takýchto úkonoch odvolací súd dospel k záveru, že:

a) uplatnené odvolacie dôvody žalobcu proti rozsudku nie sú spôsobilé privodiť zmenu či zrušenie napadnutého rozsudku

b) podanému odvolaniu USI ZU proti uzneseniu o znalečnom je možné čiastočne vyhovieť

ad a) Úspech podanej žaloby bol závislý na zodpovedaní otázok, či na základe vykonaného dokazovania pri aplikácii ust. § 153 ods. 1 O. s. p. bolo z hľadiska skutkového možné uzavrieť, že odstúpenie žalobcu ako kupujúceho od kúpnej zmluvy bolo platné, či zo strany žalovaného ako predávajúceho došlo k podstatnému alebo nepodstatnému porušeniu zmluvy, či nastali účinky odstúpenia od zmluvy alebo tieto účinky nevznikli alebo zanikli.

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa podľa procesnej iniciatívy účastníkov vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie. Ani odvolacie námietky neobsahujú výhrady proti

tomu, že by súd prvého stupňa nevykonal dôkaz účastníkom navrhnutý. Obsah jednotlivých realizovaných dôkazov napokon súd prvého stupňa uvádza v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

Okrem medzi účastníkmi nesporných skutočností (o uzavretí zmluvy, o obsahu listov o oznamovaní väd, obsahu reakcií žalovaného na ne, či obsahu oznámenia odstúpenia od zmluvy) dôvody napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa uvádzajú aj zistenia pri súdom realizovaných ohliadkach, zistenia vyplývajúce z listu Technického skúšobného ústavu Piešťany, š. p. zo 14.3.2011, ako aj závery znaleckých posudkov [REDACTED], či Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity.

Z týchto dôkazov okrem iného vyplýva aj to, že pri vysávaní suchých, nehorľavých látok predmetným vysávačom by sa malo podľa odporúčania výrobcu do nádoby na nečistoty vložiť filtračné papierové vrece. Vysatý materiál je v takomto prípade jednoducho odstrániteľný a hlavný filter je chránený - vydrží dlhú dobu. Ak sa pri vysávaní predmetnej skladovej prevádzky u žalobcu nepoužíva takéto filtračné papierové vrece a použije sa vkladací látkový filter, ochrana hlavného filtra je výrazne znížená. Dochádza k prepúšťaniu väčšieho množstva jemných frakcií do hlavného filtra vysávača High - Pro, ako keby bolo používané výrobcom odporúčané filtračné papierové vrece. Návod na obsluhu na strane č. 46 vyslovene používanie takéhoto filtračného papierového vreca odporúča. Už Technický skúšobný ústav Piešťany, š.p. konštatuje vo svojom liste zo 14.3.2001 to, že pri prehliadke bolo konštatované, že vysávač sa prevádzkuje s náhradným plstenným filtrom namiesto pôvodne uvažovaného papierového vrecového filtra. Napriek tomu aj uvedený ústav konštatoval, že priemyselny vysávač, ktorý je predmetom zmluvy, je pre účely zodpovedajúcom použiti vhodny na vysavanie suchých, nehorľavých prachov, ako aj kvapalín. Aj znalkyňa [REDACTED] konštatovala, že pri vysávaní s papierovým vrecúškom vysávač funguje bez problémov. Znalkyňa konštatovala aj to, že nie je chybou vysávača, ak pri používaní značne zaneseného filtra svieti - signalizuje kontrolka, ktorá je na to určená. Rovnako za vadu vysávača znalkyňa nepovažuje ani to, ak elektrická ochrana proti preťaženiu motora pri používaní značne znečisteného filtra vysávač vypne. Závery uvedené znalkyňou [REDACTED] sa stotožňujú aj s následnými závermi, ktoré prijal vo veci znaleckého dokazovania Ústav súdneho inžinierstva ŽU v Žiline. Závery z týchto dôkazov vyplývajúce nesvedčia tomu, že by predmetný vysávač nebol vhodný na

priemyselné používanie v podmienkach u žalobcu. Tieto skutkové závery súdu prvého stupňa majú preto oporu vo vykonanom dokazovaní.

Odvolací súd nemohol konštatovať ani to, že by závery súdu prvého stupňa, týkajúce sa námietok žalobcu o ubezpečeniach žalovaného o vlastnostiach, či výkone alebo kapacite čistenia m², či bezpečnosti pri práci alebo antistatickej úpravy nemali oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Jednotlivé dôkazy, vrátane výsluchu samotného žalobcu i žalovaného prvostupňový súd správne vyhodnotil a tieto dôkazy hodnotil zodpovedajúco ust. § 132 O.s.p. aj v nadväznosti na ďalšie listinné dôkazy, či na závery z ohliadok alebo znaleckých dokazovaní.

Žalobca, na ktorom v konaní bolo dôkazné bremeno, nepreukázal, že dodaný vysávač mal také vady, ktoré by predstavovali porušenie kúpnej zmluvy zo strany žalovaného a to navyše podstatným spôsobom.

Tak ako je už uvedené vyššie, obsah vykonaných dôkazov vyhodnotených súdom prvého stupňa, nedal možnosť z hľadiska skutkového uzavrieť, že pri plnení povinnosti žalovaným ako predávajúcim došlo k takému porušeniu zmluvy podstatným spôsobom, ktoré by umožňovalo realizovať žalobcovi právo na odstúpenie od zmluvy. Právne závery aj súdu prvého stupňa o týchto skutočnostiach teda majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Pre rozhodnutie v predmetnej veci je relevantnou aj aplikácia tých ustanovení Obch. zák., na ktoré poukazoval žalovaný už pred súdom prvého stupňa, ku ktorým sa dal odvolací súd žalobcovi vyjadriť po výzve pred rozhodnutím vo veci. ...

V zmysle týchto ustanovení podstatou predmetnej veci je teda aj výklad a aplikácia týchto ustanovení. Pravidlá správania upravené týmito ustanoveniami určujú, že účinky odstúpenia od zmluvy nevzniknú alebo zaniknú, ak kupujúci nemôže vrátiť tovar v stave v akom ho obdržal. Tretí odstavec z citovaného ustanovenia upravuje z tohto pravidla výnimky v prospech kupujúceho - pravidlo sa nepoužije, ak nemožnosť vrátenia tovaru nebola spôsobená konaním alebo opomenutím kupujúceho alebo ak ku zmene stavu tovaru došlo v dôsledku prehliadky riadne vykonanej za účelom zistenia väd tovaru.

Funkciou citovaných ustanovení je rozdelenie rizika spojeného s možným vadným plnením rovnomerne medzi predávajúceho i kupujúceho. Predávajúci je chránený v tých prípadoch, kedy by napríklad musel prevziať tovar v zmenenom stave, teda tovar, ktorý je znehodnotený, zničený, tovar, ktorý by už nemal pre predávajúceho žiadne ďalšie

hospodárske využitie. Kupujúci je naopak chránený výnimkami uvedenými v treťom odstavci pre tie prípady, kedy by aplikácia zásady, že možno vrátiť tovar len v pôvodnom stave, viedla k jeho znevýhodneniu a zníženiu dôsledkov zodpovednosti za vady. Pokiaľ teda kupujúci sám postupoval vždy s riadnou úrovňou starostlivosti o tovar, nezanedbal primeranú ochranu tovaru pred jeho poškodením alebo zničením, naopak jeho konanie bolo konaním, ktoré vo vzťahu k vadnému tovaru rešpektovalo charakter tohto tovaru, účel jeho použitia i prípadné zvyklosti, ktoré sa v danom odvetví hospodárstva vyvinuli, pokiaľ ide o zaobchádzanie s týmto tovarom, druhom tovaru, nie je možné prenášať na neho dôsledky spojené s podstatnými vadami, ktoré sa na tovare vyskytli. Pri alternatívnej existencii podstatných väd možno preto nielen ten tovar, ktorý zostal celkom nezmenený, ale aj tovar, ktorý síce nie je v pôvodnom stave, ale jeho zmeny sú dôsledkom prirodzeného opotrebenia, či pôsobenia prírodných síl, náhodných udalostí alebo jednoducho starnutia tovaru, o ktoré bolo inak riadne starané.

V posudzovanej veci žalobca sám tvrdí, že vysávač nebolo možné používať pre ním oznamované vady, a preto bol odstavený z prevádzky. Takto to uviedol žalobca aj vo svojom účastníckom prednese, ktorý je zaznamenaný aj v dôvodoch napadnutého rozhodnutia na strane 6. Ak žalobca odstúpil od zmluvy už listom z 15.1.2001 pre ním tvrdené vady vysávača, potom by bolo úplne nelogickým zistenie, ktoré sa konštatuje v znaleckom posudku ÚSI ŽU pod bodom 15, podľa ktorého na vysávači bola realizovaná po odstúpení ďalších 2 rokov výmena sacích turbín, ktoré boli nefunkčné z titulu opotrebenia. Túto výmenu žalobca ani nespochybňuje. Každopádne však z toho vyplýva, že žalobca vysávač ďalej používal a pre účely jeho využitia realizoval aj výmenu týchto sacích turbín. Za takéhoto stavu možno dôvodne uzavrieť, že aj po odstúpení od zmluvy s vysávačom žalobca riadne disponoval a využíval ho na účely, pre ktoré si ho aj zakupoval. Zakúpený vysávač bol aj po odstúpení od zmluvy využívaný, čím došlo aj k jeho zmene stavu, ktorá bráni jeho vráteniu predávajúcemu v nezmenenom stave (aký bol v čase realizácie odstúpenia od zmluvy).

Žalovaný podľa výsledkov dokazovania pred súdom prvého stupňa neporušil svoje povinnosti predávajúceho a navyše aj žalobcom realizovanou činnosťou s vysávačom, ktorá viedla u žalobcu aj k realizovaniu opravy (s odstúpením ďalších dvoch rokov po upovedomení o odstúpení od zmluvy) nastal stav, ktorý neumožňuje vyhovieť podanej žalobe žiadajúcej

splnenie synalagmatického záväzku (vrátenie kúpnej ceny oproti vráteniu vysávača). Odkazy žalobcu na to, že k poškodeniu sacích turbín došlo ešte pred odstúpením od zmluvy sú zjavne účelové. Ak žalobca odstúpil od zmluvy, zdá sa byť nepravdepodobným jeho záujem na tomto odstránení väd.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.“

Voči tomuto rozsudku podal sťažovateľ dovolanie z 18.06.2015, keďže mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a pre nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, pričom z rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva, že súd rozhodoval aj o námietkach sťažovateľa, ktoré boli v konaní rozhodujúce.

O dovolaní sťažovateľa zo dňa 18.06.2015 rozhodol porušovateľ sťažnosťou napadnutým uznesením, ktoré odôvodnil o.i. takto:

«26 V preskúmvanej veci odvolací súd vo svojom rozhodnutí argumentačne logicky a prehľadne sformuloval najdôležitejšie dôvody, pre ktoré považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne a právne správne a reagoval aj na odvolacie námietky. Jeho rozhodnutie je tak preskúmateľné a nemožno preto hovoriť o arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Súd prvej inštancie vykonal obširne dokazovanie, dôkazy vyhodnotil jednotlivo a aj v ich vzájomnej súvislosti a sformuloval dokazovaniu zodpovedajúce závery súvisiace s posúdením včasnosti reklamovania tovaru kupujúcim, charakteru tvrdených väd a možnosti odstúpiť od kúpnej zmluvy.

27 Závery súdu prvej inštancie pri doplnení ďalšej právnej úvahy v súlade s procesnou úpravou formulovanou ust. § 213 ods. 2 OSP potvrdil odvolací súd. Jeho doplnená úvaha o nemožnosti tovar vrátiť s poukazom na ust. § 441 ods. 2 Obchodného zákonníka bola len reakciou na v odvolaní vznesené tvrdenia žalovaného, ku ktorým sa žalobca riadne vyjadril a v odôvodnení rozhodnutia sa s jeho námietkami odvolací súd vysporiadal. Závery odvolacieho súdu, čo do úvahy o aplikácii § 441 ods. 2 Obchodného zákonníka, však nijako nezmenili charakter a správnosť právnej úvahy súdu prvej inštancie. Odvolacím súdom tak bol potvrdený záver súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobcu pri preukázaní takého podstatného porušenia kúpnej zmluvy, ktorá by mohla byť dôvodom pre odstúpenie od zmluvy.

30 Dovolací súd uvádza, že v súvislosti s dovolateľom tvrdenou neúplnosťou skutkových zistení alebo nesprávnosťou skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi NS SR považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f) OSP (viď napríklad sp. zn. 2Cdo/130/2011, 3Cdo/248/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012).

31 Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky účastníkom navrhované dôkazy (ako uvádza žalobca v súvislosti s tvrdeným nedostatočným odôvodnením pri nevysporiadaní sa s dôkazmi v konaní vykonanými), nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, lebo týmto postupom sa účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999)

32 Po preskúmaní veci z hľadiska, či konanie odvolacieho súdu je reálne postihnuté vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP, dovolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd postupovali procesne správne, vykonávané dokazovanie bolo dôsledkom návrhov účastníkov konania a pokiaľ súd nevykonal ďalšie dokazovanie, bolo to výlučne na jeho úvahe s ohľadom na závery, ktoré z už vykonaného dokazovania postačovali pre rozhodnutie vo veci samej.

33 Pokiaľ dovolateľ namieta, že súdy rozhodli bez úplných skutkových podkladov, prípadne že zistené skutočnosti nesprávne vyhodnotili alebo že dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam a tieto po právnej stránke nesprávne posúdili, ide o námietky, ktoré ani v prípade, že by boli opodstatnené (dovolací súd sa ich dôvodnosťou nezaoberal) by nenasvedčovali existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 OSP, zakladajúcej prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia.

34 Osobitne k námietke dovolateľa, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c) OSP), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť

dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 OSP a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia (viď R 54/2012)).

35 Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že Ústavný súd SR v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 OSP, ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ OSP“.

36 Vzhľadom na pretrvávajúcu nejednotnosť nazerania senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na procesné dôsledky nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu, na rokovaní občianskoprávneho kolégia NS SR, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016. Najvyšší súd Slovenskej republiky, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ OSP. Najvyšší súd Slovenskej republiky však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo, keďže odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje riadne vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, a nie je preto nepreskúmateľné.

37 Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 OSP prípustné, tvrdená procesná vada uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ OSP nebola preukázaná a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 OSP, dovolací súd odmietol dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ OSP) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.».

3. Sťažovateľ je presvedčený, že došlo k porušeniu označených článkov ústavy, listiny a dohovoru, a to z viacerých dôvodov.

Podľa sťažovateľa predovšetkým Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“), ale ani Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) neposúdili bez odôvodnenia cenovú ponuku podnikateľa W.R.V. – [REDAKOVANÉ], z ktorej vychádzal pri dodaní vysávača aj žalovaný [REDAKOVANÉ] – KOLVER (ďalej len „žalovaný“).

Ďalej podľa sťažovateľa nebolo vysvetlené, prečo sa nepovažovala za relevantnú výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] z 8. októbra 2003 na obhliadke, hoci uviedol, že žalovaný pred predajom vysávača sám tvrdil, že „*tento vak nám predávajú len z toho dôvodu, aby sme nemuseli kupovať papierové sáčky*“. Pritom žalovaný počas konania nikdy nenamietal, že pred predajom vysávača sťažovateľovi tvrdil, že pri použití plsteného vaku nie je potrebné „*sáčky*“ kupovať.

Sťažovateľ tiež namieta, že nedostal odpoveď na svoju kľúčovú námietku, podľa ktorej z podaných znaleckých posudkov vyplývajú tvrdené vady vysávača, pre ktoré od kúpnej zmluvy odstúpil, pričom v tejto súvislosti cituje rozhodujúce pasáže znaleckých posudkov a zdôrazňuje, že všeobecné súdy sa s týmito závermi nevysporiadali a neuviedli, prečo ich nepovažovali za dostatočne preukazujúce podstatné vady vysávača.

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd, ale ani krajský súd nedali žiadnu odpoveď na tieto kľúčové námietky:

„- žalovaný vykonal obhliadku priestorov, v ktorých sa mal predmetný vysávač používať a sám žalovaný nikdy nepoprel sťažovateľom tvrdené a vytýkané vady predmetného vysávača, pre ktoré sťažovateľ od kúpnej zmluvy odstúpil,

- sťažovateľ preukázal, že pokiaľ by vedel, že bude potrebné na vysávanie zakupovať špeciálne papierové sáčky, nebol by si predmetný vysávač zakúpil, pričom túto výhradu sťažovateľa (pred zakúpením predmetného vysávača) žalovaný nerozporoval,

- žalovaný v čase uzavretia kúpnej zmluvy vedel, resp. mohol s prihliadnutím na požiadavky sťažovateľa predvídať, že žalovaným deklarované vlastnosti predmetný vysávač splňať nebude,

- sťažovateľ, keď zistil vady na predmetnom vysávači, bezodkladne a v záručnej dobe oznámil žalovanému zistené vady (pozri reklamačný protokol z 15.12.2000), avšak žalovaný

oznámené vady na predmetnom vysávači neodstránil, resp. predmetný vysávač za iný nevymenil,

- bolo znaleckým dokazovaním preukázané, že predmetný vysávač s vkladným plsteným vakom (nie je potrebné kupovať sáčky) nemá antistatické vyhotovenie a nie je ani vhodný na vysávanie suchých nehorľavých látok jemnej frakcie, tak ako to sťažovateľ výslovne od žalovaného požadoval a ako to žalovaný tvrdil,

- je nepreskúmateľné tvrdenie súdu prvej inštancie, že žalobca mal od kúpnej zmluvy odstúpiť skôr, či nekompromisne, nakoľko sťažovateľ si splnil svoju povinnosť a bezodkladne oznámil žalovanému vady predmetného vysávača a potom, čo žalovaný vady neodstránil, sťažovateľ využil inštitút odstúpenia od zmluvy, čo je právom oprávnenej osoby, nie jeho povinnosťou; túto skutočnosť zákonodarca zohľadnil aj v ust. § 345 ods. 3 ObchZ., v ktorom dáva oprávnenej osobe možnosť nevyužiť právo na odstúpenie, čo však nemá za následok zánik jeho práva na odstúpenie od zmluvy, ale zmenu účinkov - oprávnená osoba môže odstúpiť od zmluvy podľa úpravy pre nepodstatné porušenie zmluvy,

- v danej veci došlo zo strany žalovaného k podstatnému porušeniu zmluvy, ktoré vychádza z ust. čl. 25 vyhl. č. 160/1991 Zb. - Dohovor OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru, podľa ktorého, porušenie zmluvy jednou zo strán je podstatné, ak spôsobuje takú ujmu druhej strane, že ju v značnej miere zbavuje toho, čo táto strana je oprávnená očakávať podľa zmluvy, ibaže strana porušujúca zmluvu nepredvídala také dôsledky a ani rozumná osoba v tom istom postavení by ich nepredvídala za tých istých okolností, pričom v predmetnej právnej veci bolo preukázané, že predmetný vysávač nespĺňa požiadavky očakávané sťažovateľom,

- z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sa nedá zistiť, prečo súd súhlasil s názorom žalovaného, že nedošlo k ...ani nepodstatnému porušeniu zmluvy, pokiaľ už iba jeden dôvod, a to, že na vysávanie priestorov sťažovateľa nie je vhodné používať plstene vrece, ktoré žalovaný sťažovateľovi doporučil (s tým, že nie je potrebné kupovať sáčky) postačuje na preukázanie, že došlo k porušeniu zmluvy podstatným spôsobom, a že sťažovateľ platne od zmluvy odstúpil.“

Ďalej sťažovateľ poukazuje na to, že «Krajskému súdu v Prešove ako aj porušovateľovi na „zákonné rozhodnutie“ stačil rozsah odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie o žalobe z 13.03.2002 (t. j. vo veci sa rozhodlo po 13 rokoch od podania

žaloby po rozsiahlom znaleckom dokazovaní) tvorí z 18-stranového rozsudku spolu cca 2/3 jednej strany formátu A4 (1/3 strany na str. 17 a 1/3 strany na str. 18). Už len táto skutočnosť svedčí o tom, že súd prvej inštalácie sa v tak strohom odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal so všetkými kľúčovými námietkami sťažovateľa v priebehu celého 13-ročného konania.».

4. Sťažovateľ tiež namieta, že „Porušovateľ ako aj odvolací súd sa nijako právne nevysporiadali ani s námietkou sťažovateľa, že predmetný vysávač je aj v súčasnej dobe možné vrátiť žalovanému v stave v akom ho žalovaný sťažovateľovi predal a že aj po niekoľkých rokoch má všetky vlastnosti priemyselného vysávača a je teda spôsobilý na obvyklý účel, ako to vyplýva aj z vyjadrení samotného žalovaného.“.

5. Z vyjadrenia žalovaného z 8. júna 2006 vyplýva, že „S obhliadkou a preskúšaním zo dňa 17.5.2006 som nesúhlasil aj keď sa už jedna skúška konala dňa 08.10.2003 a dopadla dobre v prospech žalovaného, vysávač bol plne funkčný a nevykazoval žiadne známky poškodenia...“, „... vysávač je do dnešného dňa v poriadku a nevykazuje slabý sací výkon“.

Žalovaný v uvedenom vyjadrení tiež tvrdil, že „Výrobok je do dnešného dňa plne funkčný a dôvodom nášho sporu - reklamácie nemal byť vysávač, ale doplnkové špeciálne príslušenstvo a to 3 mesiace používaný.“.

Vo vyjadrení žalovaného na odvolanie sťažovateľa z 26. novembra 2014 sa uvádza: „Poukazujem na závery uvedeného znaleckého posudku, podľa ktorého je vysávač bez väd, plne funkčný aj v súčasnosti.“

6. Podľa sťažovateľa najvyšší súd a krajský súd sa právne nevysporiadali s ustálenou judikatúrou, podľa ktorej ustanovenie § 441 ods. 2 Obchodného zákonníka sa neuplatní, ak kupujúci tovar pozmenil pri jeho obvyklom použití. Neskúmali ani, či k zmene na tovare došlo pred objavením väd pri jeho obvyklom použití, a v tomto smere sa žiadne dokazovanie nevykonalo.

7. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ] - [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a základné právo podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obdo 36/2016 z 18.10.2016, porušené bolo.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Obdo 36/2016 z 18.10.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Cob 101/2014, 2 Cob 102/2014 z 19.03.2015, sa zrušuje.

4. Vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.“

Napokon sa sťažovateľ domáha náhrady trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 374,81 €.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy

zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

10. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

11. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

12. Podľa názoru ústavného súdu sú závery najvyššieho súdu úplné, dostatočne jasné, ale aj presvedčivé. Nijaké známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti nevykazujú. Skutočnosť, že sťažovateľ má odlišný názor, sama osebe nezakladá porušenie označených článkov ústavy, listiny a dohovoru.

Hoci najvyšší súd vysvetlil, že vzhľadom na znenie ustanovenia § 238 Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016) v prípade potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu prípustnosť dovolania možno v danom prípade potenciálne vyvodit' iba z ustanovenia § 237 Občianskeho súdneho poriadku [pričom zároveň dospel k záveru, že dovolacie námietky sťažovateľa nenapĺňajú skutkovú podstatu odňatia možnosti sťažovateľa konať pred súdom v dôsledku postupu súdu podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku], sťažovateľ s týmito zásadnými závermi najvyššieho súdu v podstate nijako konkrétne vecne nepolemizuje, len trvá na tom, že ním uplatnené námietky sú dôvodné.

Skutočným jadrom námietok sťažovateľa je jednak jeho nespokojnosť s vyhodnotením, resp. nevyhodnotením niektorých (podľa neho) dôležitých dôkazov, ale tiež viaceré (podľa neho) nesprávne právne závery, ku ktorým okresný súd a krajský súd dospeli.

Pri uvedenej argumentačnej konštrukcii sťažnosti nebolo v možnostiach najvyššieho súdu, aby v dovolacom konaní poskytol sťažovateľovi požadovanú ochranu jeho práv, keďže jadro sťažovateľovej argumentácie prípustnosť dovolania nezakladalo.

Sťažovateľ naproti tomu mohol svoju argumentáciu uplatniť v konaní vedenom ústavným súdom tým, že by podanou sťažnosťou napadol (napríklad popri konaní vedenom najvyšším súdom) postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 101/2014, 2 Cob 102/2014, ako aj jeho rozsudok z 19. marca 2015, čo sa však nestalo. V kladnom prípade by mohol dôvodnosť týchto skutkových a právnych námietok meritórne posúdiť ústavný súd.

13. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. júna 2017